

РЕШЕНИЕ № 120

гр.Перник, 13 април 2009г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в съдебно заседание на шести април две хиляди и девета година, в състав:

СЪДИЯ: С.Д.

При секретар В.Х. и с участието на прокурор Р.С. ,като разгледа докладваното от съдията адм.д. № 85 по описа за 2009г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 79, ал. 1 от Закона за българските документи за самоличност (ЗБДС).

Образувано е по жалба на В.И.С. *** срещу Заповед № 168/23.02.2009г. на директора на Областна дирекция на МВР - Перник, с която му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 76, т. 2 от ЗБДС- забрана за напускане на страната и издаване на паспорти и заместващи ги документи, считано от 24.02.2009г. до отпадане на основаниято.

В жалбата бланкетно се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна и неправилна, като издадена при неизяснена фактическа обстановка, като в производството по издаването ѝ административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, нарушени са материално правни разпоредби и е в несъответствие с целта на закона - отменителни основания по чл. 146 т.3,4 и 5 от АПК. Конкретно се сочи, че не са били налице материално правните предпоставки за налагане на ограничителната мярка тъй като жалбоподателят е реабилитиран за присъда наложена му през 2005г. В съдебно заседание жалбата се поддържа от упълномощен процесуален представител, като се моли съда да отмени изцяло издадената заповед.

Ответникът по жалбата - директорът на Областна дирекция МВР-Перник, не заявява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура Перник изразява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалвания административен акт.

Административен съд - Перник, в настоящия състав, като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, и като извърши проверка по реда на чл. 168 от АПК, приема за установено следното:

Жалбата, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима .

Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

От приложената по административната преписка справка за съдимост на жалбоподателя, издадена от Районен съд - Перник, се установява, че същият е осъждан за умишлени престъпления от общ характер и към момента на издаване на оспорвания административен акт не е реабилитиран. Присъдите са за престъпления по чл.343 Б ал.1 НК, чл.343, ал.1 НК и чл. 183, ал.1 от НК за периода 2000-2006 г. /н.о.х.д. №694/1999г.; н.о.х.д. № 505/2006г. и н.о.х.д. №862/2006г. по описа на РС Перник/.

С писмо, изх.№ 1934/13.02.2009г. ВНД началник на Първо РУ на МВР-гр. Перник е предложил на директора на ОД на МВР гр. Перник да бъде наложено ограничение за напускане на пределите на Република България на жалбоподателя на основание чл.76, т.2 от ЗБДС, като е приложил свидетелство за съдимост № 198/30.01.2009г. на Районен съд Перник.

Със своя Заповед № 168/23.02.2009г., директорът на ОД на МВР Перник, надлежно оправомощен, съгласно приложената с административната преписка заповед № Из 1003 / 19.08.08г. на министъра на вътрешните работи, е наложил на оспорвания В.И.С., забрана за напускане на страната, издаване на паспорти и заместващи ги документи, считано от 24.02.2009г. до отпадане на основанието.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен по материя, място и степен административен орган, в писмена форма, в съответствие с приложимия материален закон и с целта на закона, като при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Неоснователни се явяват оплакванията на жалбоподателя, че административния орган не е извършил проверка за наличието на релевантните факти, налагайки му ограничителната мярка по чл.76 т.2 от ЗБДС. Оспореният административен акт е законосъобразен, тъй като е налице основанието по чл. 76, т. 2 от ЗБДС, съгласно който не се разрешава напускане на страната, а паспортите и заместващите ги документи не се издават или издадените се отнемат на лица, осъждани за умишлени престъпления от общ характер, но не реабилитирани.

От събраните по делото доказателства няма такива, от които да се направи извода, че жалбоподателя е бил реабилитиран. Реабилитацията съгласно действащото българско законодателство е два вида: реабилитация по право, която не е необходимо да се прогласява с изричен съдебен акт (чл. 86 или чл. 88а от НК) и съдебна реабилитация (чл. 87 от НК). Към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице предпоставките нито за съдебна реабилитация, нито за реабилитация по право. Следователно, към момента на издаване на атакувания акт жалбоподателят е бил неуреабилитирано лице, осъждано за умишлени престъпления от общ характер, т. е. налице са били и двете кумулативно предвидени предпоставки по чл. 76, т. 2 от ЗБДС, поради което ограничителната мярка е била законосъобразна при наличието на материално правните предпоставки за налагането ѝ.

При наличието на тази материалноправна предпоставка, в правото на директора на ОД на МВР Перник е било да прецени дали да забрани на жалбоподателя да напуска страната и да не му бъдат издавани паспорти или заместващи ги документи на български гражданин. След като е наложил посочената ограничителна мярка, същият в рамките на предоставената му от

закона преценка за целесъобразност е упражнил властническите си правомощия с обжалваната заповед, действайки в условията на оперативна самостоятелност, а не на обвързана компетентност, както е при хипотезите на чл. 75 от ЗБДС.

В конкретния случай административният орган няма задължение да мотивира избора си по целесъобразност за прилагането на принудителната административна мярка, а и дори да са изложени, такива мотиви не биха имали значение, тъй като упражняваният от съда контрол върху административния акт е за законосъобразност.

Не следва да се обсъждат и събраните доказателства относно липсата на публични задължения на жалбоподателя, тъй като те са неотносими към материално правните предпоставки на приложимата правна норма - чл.76, т.2 от ЗБДС.

Атакуваната заповед е законосъобразна, издадена от компетентен орган при спазване на процесуалните правила и в установената писмена форма, а подадената срещу нея жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран така и на основание чл.172 ал.2 от АПК Административен съд Перник

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на В.И.С. *** срещу Заповед № 168/23.02.2009г. на директора на Областна дирекция на МВР - Перник, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 76, т. 2 от ЗБДС- забрана за напускане на страната и издаване на паспорти и заместващи ги документи, считано от 24.02.2009г. до отпадане на основаниято.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му, чрез изпращане на препис от същото.

Съдия: